

CONCURS LITERARI DE NARRATIVA CURTA IES LA GARRIGOSA

TREBALLS PREMIATS EN EL PRIMER CICLE D'ESO

CURS 2005-2006

AJUDA'M A OBLIDAR

Anna Peris Alfonso

Vaig alçar-me. Mirí al meu voltant i vaig sospirar. Tornava a trobar-me amb aquella sensació que només em feria per dins, que únicament aconseguia que continuara agonitzant al meu interior, assecant-me com una flor en soledat. Soledat. Quina gràcia, quina irònica comparació. ¿Tant em pareixia a una simple flor? Els seus pètals cauen al terra igual que el meu somriure. De res valien ara els meus somnis de poder ser alguna volta lliure, de volar fins a cremar-me per estar tan prop del sol. Volar fins caure al mar de cansament. Estava tancada a la meua habitació, a casa, ara convertida en la meua presó d'on mai no podria arribar a eixir. De res no valia ara plorar. ¿Per què estar tancada si només havia de creuar una porta? Quina fàcil resposta. Eixir al mon devastat al

qual pertanyia era el mateix que enfrontar-se a l'assassí de la meua vida. El més horrible que mai ha existit. El que fa que la teua ànima encara conscient isca del teu cos, veure com caus a terra i tanques els ulls. Després mires amunt, els núvols et cobreixen i aleshores et trobes nu dins d'una bombolla que seguirà flotant i vagant per la foscor fins que es desfaça en pols i no hi haja res més de tu que un simple record postrat en el cos en què una volta vas viure.

Moltes voltes em preguntava per què no bevia el verí que el meu estimat i pobre pare m'havia deixat quan m'abandonà, amb llàgrimes als ulls injectats de sang, tancats per la vida que va voler deixar-lo anar. Alguna cosa m'impedia fer-ho, tal volta era la dignitat, no voler morir com va morir ell o simplement la por. Però, por ¿de què? Res pitjor del que estava vivint, tots els meus records.

Sempre passava igual. Somiava primer amb Àlex, el meu amor, que em somreia però aleshores la seua cara canviava, els seus ulls es tornaven rojos i apareixia Ashrrak. Ell. De sobte em botaven les llàgrimes, no sabia per què ho havia fet. Tota la meua ràbia es concentrava en el seu somriure burleta. Em desfeia en llàgrimes mentre abraçava el meu coixí amb l'esperança de convertir-lo en algú que m'ajudara a oblidar tot el dolor. Sempre era igual, sempre el mateix.

Em vaig decidir a ser valenta:

—No ploraré —em vaig dir. Però havia d'ocórrer, i així va ser, no podia seguir enganyant-me a mi mateixa dient-me que algun dia havia d'acabar tot allò i aleshores viuria en pau. I al final com havia de passar el rancor va acabar amb mi i em va vencer.

Encara sóc conscient de tot el que m'ha fet sofrir, d'allò que ja he llevat de la meua ment per poder descansar en pau mentre espere el meu final a la meua bombolla vagant per la nit.

Però només una cosa, solament una: el que mai vaig poder ni podré oblidar, són les llàgrimes per les meues galtes i el crit desesperat que creuà la nit, eixit de la meua gola just abans de clavar-me aquella espasa freda i humida al pit, al cor trencat per l'odi, el dolor i la ràbia que algun dia espere poder oblidar.

UNA AVENTURA AL PASSAT

Clara Ros Vázquez

L'Albert era un xiquet de 12 anys, a qui agradava llegir novel·les de misteri i sobretot veure en la tele sèries de detectius i policies, les quals li encantaven. Mai eixia de casa, perquè deia que al carrer no s'ho passava bé, perquè "no era dels xiquets més importants del barri", cosa que no feia més que repetir cada vegada que algú de la seva família li deia que eixira al carrer a jugar amb la resta de xiquets.

Tot començà quan Albert, pujà a l'andana de casa dels seus iaios on descobrí un bagul molt estrany, que mai abans no havia vist, malgrat haver-hi pujat moltes vegades.

Albert que era molt curiós l'obrí i una llum molt forta li va enllumenar tota la cara. Tot meravellat, va veure unes fotos i unes cartes de persones que no coneixia. Mirà i rebuscà per veure si coneixia d'alguna cosa eixes persones, però mentre mirava entre els papers una altra cosa li va cridar l'atenció. Era un paper vell que estava relligat amb una cinta que en el seu dia degué ser roja, però ara es trobava prou descolorida. En realitat es tractava d'un vell pergamí. En veure'l va llançar un crit d'exclamació, deixà tot el

que tenia en les mans i el va prendre amb molta cura. Va donar-li una i mil voltes, observant-lo amb molta curiositat. Tot d'una es va decidir a obrir-lo, anant amb compte de no trencar res. Amb molta cura el va desembolicar i tot nerviós començà a llegir-lo.

El pergamí misteriós estava datat al segle XVIII i feia referència a la construcció de l'església. A més d'explicar qui l'havia construïda, també feia referència als diners que havia costat i d'on havien eixit, així com la quantitat que cadascú havia posat. Però no sols eren diners, també feia menció a quantitats de blat, de llegums i altres productes de la terra amb què els llauradors contribuïen en la construcció del temple. A més, els més adinerats també hi contribuïen amb joies, en especial una família que posseïa la major quantitat de terres del terme de Meliana: els Vallejo, els quals també hi havien col·laborat amb alguna joia d'estimable valor. Més endavant deia qui s'havia fet càrrec de la custòdia, tant dels diners com de les joies: el *obrero* o fabriquer. Però una anotació a la fi de l'escrit li va cridar l'atenció, no l'havia feta el mateix que havia escrit la resta del pergamí. Era d'algú que volia fer notar que no tot era tan fàcil i senzill: les joies mai no s'havien venut per a pagar part de l'obra, sinó que havien estat desaparegudes misteriosament. I alguna cosa feia pensar que qui ho havia fet, era el mateix que ho havia escrit. Tal vegada era per a assegurar-se que si li passés alguna cosa, els seus hereus sabrien on estaven amagades les joies dels Vallejo.

L'Albert començà a suar, allò mai no s'ho hauria imaginat. A més podia ser que ells fossen descendents d'aquell que les va "amagar". L'escrit s'acabava, però en mirar-lo a través del llum, pogué veure que no s'acabava el text, sinó que s'hi veïen caràcters, no massa clars, però es segur que hi estaven. I és que al llarg dels anys, la tinta amb què estava escrit es "mostrava". Això volia dir que ho havien escrit amb suc de llima, l'anomenada tinta invisible, però que amb el pas del temps s'havia oxidat i

permetia endevinar què era el que hi havia escrit, això sí, amb un poca dificultat.

Aquella nit Albert no va poder dormir pensant en el manuscrit que havia descobert a l'andana i és que no havia dit res als seus pares de la seua troballa.

Quan es va llevar del llit, el primer que va fer es posar el pergamí sobre el cristall de la finestra. Ara sí que es veia més clarament el que posava, així que va prendre paper i va escriure el que amb certa dificultat podia llegir. Després guardà acuradament el manuscrit al fons de l'armari i va anar-se'n a l'institut.

Durant tot el matí a penes si va poder concentrar-se en les classes. Es mostrava una mica nerviós, però ningú no va notar res estrany. Malgrat no agradar-li massa el carrer, sí que tenia amics entre els companys de l'aula. Entre ells estaven Joan, Maria i Clara, que solien formar grup per als treballs de classe. Quan acabaren les classes va tornar-se'n directament a casa, sense entretindre's gens per xerrar una mica. Una vegada a la seua habitació es posà a llegir amb tranquil·litat el que havia escrit de matí.

Alt com ningú, que tots en tenen però no més d'un

Quan entres, trenta-tres comptaràs i a un pam la trobaràs

Aquell text el desorientà en extrem, ja que no sabia què podia significar això. Li va donar voltes i revoltes, i no va aconseguir res en clar. Tornà a mirar el pergamí i va copiar una altra vegada el text, el va comparar i va adonar-se'n que era el mateix. Al dia següent no va poder més i va preguntar als seus companys si algú li podia desxifrar l'endevinalla, però tots es van rendir de seguida, així que ho va fer extensiu a la resta de la classe, ¡¡quina festa!! Tothom volia donar opinió, però no es van aproximar gens, algú apuntava als cavalls, altres als pins, uns que si els avions, altres que l'estadi del València, clar, ningú sabia a

què feia referència, ni d'on ho havia tret. Quan entrà el tutor a l'aula i preguntà què era allò que tant els capficava, també volgué donar la seua opinió, però a l'Albert tampoc el va convèncer. A poc a poc no pogué aguantar el secret i sense adonar-se'n va contar per damunt que era un enigma que havia trobat escrit en un vell pergamí.

El tutor, l'Emili, es va interessar i li ho va treure tot, i clar, quan l'Albert li va dir que es tractava de la construcció de l'església, l'Emili va caure ràpidament. Estava clar. I sense dir res, es va posar a donar pistes a la classe. En un moment l'aldarull era impressionant. En eixe moment l'Albert ho va veure també, Síii va exclamar, ja ho tinc, és el campanar de l'església, que és l'edifici més alt del poble, però això de comptar trenta-tres, això no ho tenia clar. Entre tots van arribar a una conclusió: trenta-tres fou l'edat de Crist, així que alguna cosa voldria significar. Aleshores L'Emili digué alguna cosa que posà a la classe alerta, ¿no seria el nombre d'escalons a comptar? Sííí, va exclamar tota l'aula.

La inquietud regnava a l'aula, però no podien anar de bones a primeres al campanar i posar-se a buscar per les escales, calia una excusa per anar-hi. Així que l'Emili va proposar anar-hi a cal rector a dir-li si podien fer una visita al campanar per tal de fer fotografies del terme des de l'aire i com el campanar era l'edifici més alt, era on els calia anar.

Tot d'una van anar-hi a cal rector i li van exposar l'assumpte. Van exposar-li que es tractava d'un treball de classe i que era important per els alumnes. Aquella mateixa vesprada van anar a l'església i després d'escoltar del rector una explicació de la història de l'església de Meliana, van anar pujant al campanar.

Tots estaven d'allò més impacients i a penes si podien contenir-se, però es van comportar i ho van fer ordenadament, anaven a pujar fins l'habitable de les campanes on cabrien els vint alumnes, encara que fóra una mica estrets. L'Albert encapçalava la

comitiva i en arribar a l'escaló trenta-tres, va veure un forat a l'altura d'un pam i es posà a escarbar. De sobte tocà una cosa dura i el cor se li va parar, era una caixa menuda de fusta, la qual era tancada. Com que no podien parar-se, continuaren pujant el campanar. Una vegada allí i amb l'ajuda de l'Emili la van obrir. Aquesta vegada no era un pergamí, sinó un full prou normal, com els usats a l'aula. El va prendre l'Emili i va començar a llegir amb veu alta:

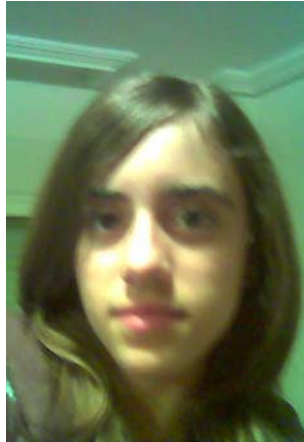
“Des d'ací veig el major tresor que em puc imaginar, veig una colla de companys, una colla que es coneix de tota la vida, que s'han criat junts i que són capaços de compartir penes i alegries. I a més vull que des de l'edifici més alt del poble, contempleu un altre tresor: l'horta en la qual us heu criat i que coneixeu a fons. Només us demane una cosa, conserveu-la tant com us siga possible”.

L'Emili els va contar que tot havia sigut un joc, una mena d'exercici de classe perquè continuaren sent un conjunt, que si es mantenien tots plegats podien fer coses que per separat mai aconseguirien, i li va dir a l'Albert que podia aprendre molt dels seus companys, que no es quedara a casa quan eixira de l'institut, que pagava la pena compartir el temps amb la resta d'amics, perquè...

« Qui té un amic, té un tresor »

LA IMMIGRANT DESCONEGUDA

Maria Dolz

Ens endinsem a Xina, Shangai, ciutat financera important. Cel enfosquint-se poc a poc, sol descendent. Automòbils circulen per l'avinguda, fum dens i fosc. Gratacels pels voltants, botigues, comerç... Molta gent freda caminant amb presses per aquí i per allà, entre ella una noia amb 16 anys, anomenada Limei. El seu pèl negre es menejava a cada pas que donava. Un jersei marró cobria el seu tronc i portava a l'esquena una petita motxilla. Els seus ulls profunds i sincers miraven terra com si només existira ella. El cap pensant en altres coses, però sense topetar amb la gent. Duia un pas decidit encara que els seus ulls digueren el contrari. A la fi, de tant caminar, les seues cames la dirigiren a l'aeroport.

Mentre esperava el seu vol pensava per què havia anat fins allí: volia començar una nova vida. On abans es trobava, les coses no li havien anat massa bé. Estava allí perquè volia, volia canviar-ho tot, només tenia prou monedes per viure-hi més o menys. Volia trobar un nou treball millor que l'anterior i un nou lloc per millorar-ho tot. Esperava el seu vol amb tranquil·litat i molta paciència.

La cridaren. A la fi la cridaren per pujar a l'avió que li corresponia...

Quan es trobava en terra ferma, ja hi era, a França, a Rochefort. S'hi sentia lliure com un ocell. Ja arribà l'hora.

Tot pareixia meravellós però... arribà la nit, va traure de la motxilla un sac de dormir i es gità al carrer.

Al dia següent, mentre estava desdijunant, pensava en formes de guanyar diners fàcilment fins que trobava un bon treball. Estava horroritzada, sola en una ciutat i amb menjar i diners suficients per viure només un parell de dies més. Arribà a una conclusió: què donava diners fàcilment? La famosa i fosca prostitució. Com a moltíssima gent, no li feia gens de gràcia, però no hi tenia altra opció. Ella havia triat el camí d'anar a una ciutat desconeguda, començar una nova vida i sobreviure-hi sola. Estava preparada i conscienciada.

Almenys aquella nit sopava de calent. Però l'experiència no havia sigut gens d'agradable.

A l'endemà va eixir el sol, era amb un somriure en la boca pensant en l'esperança de obtindre un nou i millor treball.

Isqué i es va recórrer tota la ciutat. Sí, ella buscava treball, però no li era fàcil sense currículum. Ja que estava per allí llogà un pis per un mes, per ella sola. La independència l'envaïa. El resultat obtingut de tota aquesta caminada va ser açò, comprar-se algunes peces de roba de segona mà i trobar un treball on li pagaven quatre xavos en un bar de mala mort on la tractaven com un tros de carn disposta a ser menjada.

Quan tornava a "casa" va decidir asseure's una estona en un banc per contemplar la posta de sol, ja que no li costava cap diner. De sobte, una xica asseguda al seu costat li va comentar:

— Boniques sabates!

— Sí...

Es girà amb un brusc moviment i va vore una bella xica amb pèl cardat i marró. Vestida amb una càlida falda taronja i pell morena.

Va tindre com un “shock” i se’n va anar fugint cap a la seua guarida.

Era el seu primer dia com a “cuinera” i va ser puntual. Es posà darrere la barra i es passà allí tot el dia fent menjar per congelar. Arribà a casa amb els peus adolorits, esgotada...

En un dia d'eixos en què lliurava de casualitat, isqué a trobar un nou treball millor. Limei era una noia exigent i es cansava molt prompte de la rutina, així que continuà en un altre bar treballant de cambrera, on les condicions ja eren acceptables, tant la higiene com el salari. També tenia de bo que lliurava el diumenge de cada setmana, cosa que feia que poguera divertir-se una mica en aquella desconeguda ciutat.

Limei podia vore la xica de les sabates, la del banc, la de la posta de sol! Estava al·lucinada i sense paraules. Aquella havia entrat al bar com a clienta i li estava demanant un sopar.

— Posa'm de primer un plat de tallarins i de segon... un plat d'amanida.

— I... què, què va a... voler per... beure?

— Doncs, vull... un poc de vi baratet. I què teniu de postres?

— Hi tenim... tenim... moltes coses però, jo li recomane la crema catalana —va contestar decidida i ja sense a penes vergonya.

— Està bé!

Es sentia bé d'haver pres aquella iniciativa i plena de satisfacció. Com aquella nit no hi havia quasi gent (perquè era entre setmana), va poder dedicar-li més temps a aquella noia interessant, encara, sense nom conegut.

— Vine cap ací i seu! —li va dir “sense nom” ja farta que la cambrera estiguera pegant tota la nit voltes al seu voltant—. Em dic Àfrica, i tu, com t'anomenes?

— Eh...? Jo...? —va preguntar sorpresa— Jo em dic Limei.

—Està bé, pren el meu mòbil i crida'm quan tingues algun dia lliure.

Pagà i se'n anà.

Limei com era una xica llesta, va decidir, que quan tinguera prou diners, es graduaria en l'institut per traure's els estudis i així poder aconseguir un treball millor. I hauria d'agafar el torn de nit per poder graduar-se i alhora, seguir aconseguint diners per pagar el lloguer i altres coses.

Sabia que ja feia molt de temps de l'última vegada que va vore Àfrica, però no havia sigut perquè ella no volguera, no, sinó perquè no hi havia tingut temps. Agafà el telèfon i la cridà. La conversa va ser curta però quedaren per vore's el proper diumenge.

Arribà l'esperat diumenge mentre es dirigia al parc, recordava les dos úniques i valuoses vegades que l'havia vist.

— Hola.

— Hola, bon dia.

— Bé, què? Anem a fer una volta?

Les dues passaren una vesprada fabulosa l'una amb l'altra. Anaren a passejar, als columpis, a menjar gelat... Aquella

vesprada va ser inoblidable per Limei, ella estava molt bé al costat de l'Àfrica. Tan bé i tot que s'espantava. Què més dir...?

Aquella nit es va adormir d'allò més bé, pensant...

Un aterrador "bip" sonà repetidament en l'habitació de la Limei, el despertador. Com tots els dies, tornà el seu cap a la realitat i va fer acabar el paradís del somni.

Al bar, tot més o meys bé, com sempre, la rutina avorrida i diària.

Dies després, la protagonista d'aquesta història sol·licità una plaça a l'institut. A la fi es decideix a estudiar i altres coses per poder obtenir un treball millor. L'acceptaren i tornà a casa. Hauria de dir-ho en el bar. L'Àfrica va cridar i quedaren per contar-s'ho tot.

La Limei no sap què li passa, es troba estranya, tot el dia pensant en Àfrica, no se la pot llevar del cap, no es concentra en els estudis ni en el treball. Passen cinc minuts que no l'ha vista i ja en té ganes, és com una obsessió, mai no li havia ocorregut.

Isqué a renovar un poc el vestuari i a comprar-se sabates. Veia la gent passar, gent diferent, gent, gent que caminava poc a poc o ràpid, gent que anava carregada de bosses o amb una hamburguesa a la mà, gent, gent que es dirigia al seu pis o al tren, gent, tan sols gent que en aqueix moment passava per allí sense pensar en això.

Els estudis, a la Limei, li anaven prou bé i es podia encarregar de la feina alhora.

Ella i l'Àfrica quedaren per veure's una altra vegada. Només sabien el nom l'una de l'altra, però amb això sobrava, només estar juntes les feia felices. No calia saber tota la vida de l'altra per estar amb ella, amb això es conformaven.

A la fi, la Limei s'adonà del que li passava, igual que l'Àfrica. I les dos es decidiren a pegar el primer pas.

S'havien enamorat, sí, creieu-vos-ho, s'havien enamorat l'una de l'altra i estaven felices. Açò s'ho demostraren amb un bes. Un bes mai imaginat, un bes profund i sincer on quedaren les dues unides per sempre.

La Limei al final ho aprovà tot i va seguir així fins aconseguir arribar a la seua meta. Estava contenta amb ella mateixa.

Es trobava tombada en el llit, contemplava les estrelles, cavil·lant, pensant en tot allò que s'havia quedat enrere. Com havia sigut capaç d'anar-se'n així, com així, deixant-ho tot enrere. I començar nova vida en un país estrany i desconegut per ella. Com havia tingut valor de fer una cosa així. Havia deixat les seues arrels i havia emigrat cap a un altre lloc, ignorant-ho tot. Com havia ocorregut tot açò! S'havia adonat de la dura vida de l'immigrant.

La Limei es trobava tombada al llit i contemplava les estrelles, mirava el cel fosc, cavil·lant, pensant en tot allò que s'havia deixat enrere...